

Hồi 55

Suì hồn độc chưởng

Lúc đó trên võ đài đã phân định được sáu người thắng là Minh Quang đạo nhân phái Võ Dương, Đồng Công Nhượng của Hồi Long Bang, Khâu Ngọc Hoa đệ tử của Ngũ Nhạc Thần Hành, Trần Đình Long của Thất Tinh Trang, Lã Khoáng phái Không Động và Lê Như phái Tuyết Sơn.

Điều làm cho quần hùng ngạc nhiên nhất là Lâm Đoàn Nghĩa bị bại dưới tay Khâu Ngọc Hoa.

Nhưng xét cho cùng thì Khâu Ngọc Hoa là truyền nhân của vị quái hiệp Ngũ Nhạc Thần hành là người chính phái, thân thủ cũng rất cao cường nên sự ngạc nhiên biến thành nổi yên tâm, sự chú ý được chuyển sang thiểu niên này với niềm hy vọng và Đồng Công Nhượng với sự lo lắng.

Ba cặp đấu được bốc thăm trúng là Minh Quang đấu với Đồng Công Nhượng, Khâu Ngọc Hoa đấu với Lê Như và Trần Đình Long đấu với Lã Khoáng.

Đầu tiên là Đồng Công Nhượng và Minh Quang xuất thủ.

Đồng Công Nhượng qua hai trận đấu trước dành thắng lợi một cách dễ dàng, trong đó chỉ ba chiêu đánh nữ đầu thủ Quách Ngọc Mai của Cẩm Tú Trang rơi xuống dưới võ đài, ai cũng thấy là người có triển vọng nhất trong số những cao thủ còn lại.

Quần hùng xôn xao bàn tán:

- Không ngờ Hồi Long Bang xưa nay ít tiếng tăm mà nay xuất hiện một cao thủ kiệt xuất như thế?

Người khác tỏ ý hoài nghi:

- Khâu Tam Úy chẳng qua chỉ là một nhân vật thuộc hàng nhị lưu, làm sao mà đào tạo được một đệ tử như thế?

Có người giải thích:

- Tử diệt của hấn tìm học danh sư rồi trở về bốn phái không được sao?

- Nếu là đệ tử của danh sư thì phải đại diện cho môn phái của sư phụ mình chứ?

Người kia phản bác:

- Vẫn có những kỳ nhân không lập môn phái, không muốn dương danh trong giang hồ chẳng phải là không có.

Trên võ đài, Đồng Công Nhượng hướng sang Minh Quang chấp tay nói:

- Mời đạo trưởng xuất kiếm đi!

Minh Quang rút kiếm đứng vào vị trí, thấy đối phương không xuất binh khí nhú mày hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ dùng tay không đấu với bản đạo?

Đồng Công Nhượng gật đầu:

- Chính thế!

Quần hùng đều ồ lên kinh ngạc.

Nên biết kiếm pháp của phái Võ Đương kể từ thời vị khai sơn lập phái Trương Tam Phong tới nay, bao giờ cũng đứng đầu võ lâm, đương đại có Võ Đương Thất Tử kiếm pháp tinh kỳ ai ai cũng biết.

Minh Quang là đệ tử chân truyền của lão đại Tử Linh trong Võ Đương Thất Tử, còn được các vị sư thúc chỉ dạy thêm, mới chưa đầy hai mươi chiêu đã đánh bại Thanh Xà Kiếm Khách của Hung Long Giáo, đủ thấy thân thủ chẳng tầm thường.

Thế mà nay Đồng Công Nhượng dám dùng tay không để đấu, như thế há chẳng quá cuồng ngạo?

Đại trượng phu một lời đã xuất, tứ mã nan truy, sau này nếu lỡ bị kém, muốn dùng binh khí cũng không được nữa.

Minh Quang đạo nhân cười nhạt nói:

- Vậy thì các hạ tiến chiêu đi!

Đồng Công Nhượng hư không điểm ra một chỉ, chứng tỏ rằng mình đã xuất chiêu.

Minh Quang không nén nổi tức giận, chẳng cần khách khí gì vung kiếm tấn công ngay, một chiêu Hàn Sơn Điểm Tuyết là tuyệt chiêu của Võ Đương Thất Tử lừng danh võ lâm.

Chiêu vừa xuất đã thấy kiếm ảnh rợp trời bao phủ lấy đối phương, quả đúng là Hàn Sơn Điểm Tuyết!

Đồng Công Nhượng chột quát to một tiếng, từ giữa màn kiếm ảnh trùng trùng lao vút ra, chỉ chớp mắt đã xuất hiện sau lưng Đồng Công Nhượng, song chưởng cùng xuất đánh tới hai vai đối thủ.

Đồng Công Nhượng lách người tránh được một chưởng, nhưng vẫn trúng một chưởng nhào tới ba bốn bước.

Đồng Công Nhượng lướt tới xuất thủ như chớp điếm liền hai chỉ.

Minh Quang lập tức cảm thấy cánh tay phải tê đi, chỉ nghe 'keng' một tiếng, trường kiếm thoát khỏi tay rơi xuống đất!

Quần hùng ồ lên một tiếng.

Minh Quang đã thắng được hai cao thủ để lọt vào được vòng đấu thứ ba, không cần nói cũng biết đã thuộc một trong số sáu cao thủ kiệt xuất nhất võ lâm, thế mà chỉ một chiêu đã bại, đủ thấy thân thủ đối phương đến mức nào!

Những cao thủ còn lại thấy thế không khỏi chấn động!

Cho dù có thắng trận này chẳng cũng sẽ bại dưới tay thiếu niên tuần tú kia thôi!

Chợt một nhân ảnh tung mình nhảy vút lên võ đài đáp xuống trước mặt Đồng Công Nhượng quát:

- Tiểu tử cuồng ngạo kia! Bốn cô nương sẽ đấu với ngươi!

Mọi người nhìn lên, thấy đó là một thiếu nữ chỉ mới mười chín hai mươi tuổi, rất xinh đẹp, mình bận lục y.

Lại có một người không biết sống chết nữa!

Quần hùng đều bật lên tiếng xì xào, nhưng phần đông lại tỏ ra đồng tình với lục y thiếu nữ.

Khâu Tam Uy đứng lên hỏi:

- Cô nương là ai?

Lục y thiếu nữ đáp:

- Bốn cô nương là Khâu Ngọc Anh!

- Sư thừa môn phái?

- Không có môn phái.

- Vậy lệnh sư là ai?

- Lãnh Diện Bà Bà!

Cả đấu trường nghe nói đều im lặng đi.

Lãnh Diện Bà Bà được coi là đệ nhất nữ ma trong giang hồ, võ công cao cường không ai địch nổi, đã từng giết tròn một nghìn cao thủ võ lâm.

Thiếu nữ này vừa nhảy vút lên võ đài đáp xuống nhẹ như cánh lá, đủ biết thân thủ siêu phàm.

Xem ra Đồng Công Nhượng đã có đối thủ!

Khâu Tam Úy nhú mày nói:

- Vì sao cô nương không đăng ký danh sách từ trước?

Khâu Ngọc Anh đáp:

- Vì bốn cô nương đến chậm!

- Nếu vậy thì không được thi đấu nữa!

Khâu Ngọc Anh quát lên:

- Có quy định nào nói rằng người đi chậm là không được thi đấu? Hiện cuộc đấu còn đang tiếp diễn, sao gọi là trễ được? Nếu sau khi đã trao Võ Lâm Lệnh, bốn cô nương mới đến, lúc đó cho là chậm thì còn được...

Lý lẽ đó khó có thể phản bác.

Khâu Tam Úy nói:

- Để lão phu thương lượng lại.

Lão quay sang thấp giọng bàn bạc với lão nhân ngồi cạnh mấy câu rồi đứng lên nói:

- Cô nương có thể thi đấu, nhưng chờ tới khi hai cuộc đấu còn lại hoàn tất, khi đó còn lại bốn người sẽ bốc thăm đấu tiếp.

Khâu Ngọc Anh lắc đầu nói:

- Bốn cô nương thách đấu trực tiếp với tên họ Đồng này!

- Không được!

- Vì sao?

- Vì đây là cuộc tỉ võ để chọn nhân tài chứ không phải là giải quyết oán thù hoặc vì lý do cá nhân.

Khâu Ngọc Anh nghĩ thầm:

- Thôi được! Nếu Hoa đệ thắng mà gặp hấn mình sẽ đổi!

Nghĩ đoạn lùi lại dấy ghế dành cho đấu sĩ ngồi chờ.

Tiếp tục trận đấu thứ hai giữa Khâu Ngọc Hoa và Lê Như.

Thiếu nữ này là truyền nhân của Tuyết Sơn Thần Tiên, nhân vật lừng danh võ lâm từ bốn năm mươi năm trước.

Lê Như sử một cây Cửu Tiết Tiên, từng đánh bại một cao thủ phái Hằng Sơn và Trần Vũ của Tinh Vân Bảo, cũng được coi là một kiều nữ kiệt xuất đương đại.

Khâu Ngọc Hoa cũng dùng trường kiếm, nhưng hai mươi chiêu đầu chỉ tránh, thỉnh thoảng mới hoàn thủ một vài chiêu.

Ngũ Nhạc Thần Hành võ công cái thế, đặc biệt thân pháp được coi là vô địch thiên hạ, chỉ thấy Khâu Ngọc Hoa chỉ cần dùng bộ pháp len lỏi trong màn tiền ảnh như hồ điệp xuyên hoa, ngọn Cửu tiết tiên của đối phương không sao chạm được vào người.

Quần hùng đều nhận thấy thiếu niên này đã nhường nhịn.

Lê Như tức giận quát:

- Tiểu tử! Sao ngươi không hoàn thủ?

Khâu Ngọc Hoa cười nói:

- Tiểu đệ đành đắc tội vậy!

Nói xong vung kiếm phản công.

Lập tức vang lên những chuỗi âm thanh tiếp liền không dứt, chỉ thấy hai thứ binh khí hoà quyện vào nhau, hai cánh tay cùng múa lên loang loáng, chiêu thức nhanh đến không kịp nhận ra...

Qua chừng hai mươi chiêu, Lê Như nhảy lùi lại hai bước, mặt tái mét.

Mọi người nhìn lên, thấy vai phải cô ta bị mũi kiếm khoan thủng một lỗ nhỏ bằng hạt đậu.

Khâu Ngọc Hoa ôm kiếm nói:

- Đa tạ cô nương đã nhường nhịn!

Lê Như không đáp, mặt đỏ bừng, liếc xéo Khâu Ngọc Hoa một cái rồi tung mình nhảy xuống võ đài.

Cuộc đấu tiếp theo kéo dài hơn. Ngoài một trăm chiêu, Trần Đình Long mới giành được thắng lợi trước Lã Khoáng.

Như vậy là có bốn người lọt vào giai đoạn sau, tiếp tục bốc thăm để chọn đối thủ.

Kết quả đúng với sự mong đợi của Khâu Ngọc Anh.

Sau khi nhận thăm của bốn người, chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm Viên Chân Đại sư đồng dục tuyên bố:

- Cặp đấu thứ nhất, Khâu Ngọc Anh nữ hiệp, môn hạ của Lãnh Diện Bà Bà sẽ đấu với Đồng Công Nhượng thiếu hiệp, đệ tử Hồi Long Bang!

Khâu Ngọc Anh lập tức nhảy ra trước mặt Đồng Công Nhượng hỏi:

- Tên họ Đồng! Ngươi dùng quyền cước hậu nhân binh khí?

Đồng Công Nhượng đáp:

- Tại hạ sẽ tay không đấu với cô nương!

Khâu Ngọc Anh gật đầu:

- Rất tốt! Vậy thì xuất chiêu đi!

Đồng Công Nhượng đáp:

- Mời cô nương xuất chiêu trước!

- Được! Bốn cô nương không khách khí đâu!

Lời vừa dứt đã sẵn tới, song chưởng cùng xuất...

Khâu Ngọc Anh không cần thăm dò, vừa xuất thủ đã đánh như bão táp, mỗi chiêu phát ra đều kỳ ảo, thế mãnh liệt với sức bài sơn đảo hải, tấn công vào tất cả yết huyệt của đối phương không hề nương tay.

Nhìn cách đấu của Khâu Ngọc Anh, quần hùng thấy rõ rằng nàng đang quyết sinh tử với địch nhân chứ không phải là cuộc ấn chứng võ công bình thường.

Đồng Công Nhượng xuất chiêu không quyết liệt bằng nhưng trong ánh mắt hấn lại thấp thoáng sát cơ.

Trên cây tùng ngoài tường viện, Thôi Nga Long nói:

- Hai vị! Xem ra võ lâm có cứu tinh rồi!

Ngũ Nhạc Thần Hành hoài nghi đáp:

- Ta thấy vị tất Khâu Ngọc Anh đã thắng nổi Đồng Công Nhượng.

Thôi Ngọa Long nói:

- Dù không thắng, số phận của tiểu tử họ Đồng đó cũng đã định đoạt.

Ngũ Nhạc Thần Hành hỏi:

- Ngươi cho rằng Lãnh Diện Bà Bà sẽ giết hẳn hay sao?

- Không sai!

Ngũ Nhạc Thần Hành lắc đầu nói:

- Lãnh Diện Bà Bà tuy độc nhưng không thể không tuân theo quy củ võ lâm. Đây là cuộc đấu, thắng bại là lẽ thường. Muốn trả thù tất phải chờ dịp khác.

Thôi Ngọa Long nói:

- Lão phu lại không cho là thế!

- Ngươi giải thích xem?

- Theo ta thấy thì công lực của hai người không hơn kém bao nhiêu, muốn phân định thắng thua ắt không dưới ba bốn trăm chiêu. Hai ngươi cho rằng lão phu nói đúng không?

Bây giờ trên võ đài, Đồng Công Nhượng lúc đầu mất tiền cơ, nhưng qua ba bốn chục chiêu đã bắt đầu lấy lại được thế quân bình. Cuộc đấu trở nên hết sức kịch liệt.

Không chỉ quần hùng đều dán mắt vào hai đối thủ mà ngay cả Khâu Ngọc Hoa và Trần Đình Long cũng ngồi ngậy ra nhìn, quên rằng mình cũng là một đấu thủ.

Ngũ Nhạc Thần Hành nói:

- Xem ra trong vòng ba bốn trăm chiêu khó mà phân cao hạ thật.

Thôi Ngọa Long nói:

- Nếu chờ đấu đến cuối trận, cả hai đều sức cùng lực kiệt, còn sức đâu mà đấu với người thắng trận tiếp theo nữa?

Ngũ Nhạc Thần Hành hỏi:

- Ngươi cho rằng mấy lão tặc của Long Tụ Thập Tam Tôn sẽ xuất thủ ám toán chứ gì?

Thôi Ngọa Long lắc đầu:

- Không hẳn thế!

- Vậy thì vì sao?

Thôi Ngọa Long đáp:

- Cả hai người đều nghe Lâm Đoàn Nghĩa nói rằng Đồng Công Nhượng và Vi Công Bình là hy vọng của Long Tự Thập Tam Tôn, được cả mười ba tên Tôn chủ dốc lực truyền thụ võ học. Vì thế tên này đã học hết mọi độc công của chúng. Nếu Đồng Công Nhượng muốn thắng nhanh tất sẽ dùng độc công, như thế Khâu Ngọc Anh không chết cũng bị trọng thương, làm sao Lãnh Diện Bà Bà bỏ qua cho hắn được?

Ngũ Nhạc Thần Hành nói:

- Người lập luận như vậy là có lý, nhưng lão phu lại dám chắc rằng trường hợp này cũng không thể xảy ra.

Thôi Ngọa Long ngạc nhiên hỏi:

Vì sao? Chẳng lẽ Lãnh Diện Bà Bà nay đã trở nên quá nhân từ?

Ngũ Nhạc Thần Hành lắc đầu:

- Không phải là quá nhân từ, nhưng còn hơn thế nữa!

Thôi Ngọa Long xướng giọng:

- Có chuyện gì thì Trương lão nhi người cứ nói thẳng ra xem, làm sao cứ úp úp mở mở như thế?

Ngũ Nhạc Thần Hành nói:

- Bà ta đã hoá điên!

Cả Thôi Ngọa Long và Thôi Ngọa Long cùng giật mình hỏi:

- Người nói sao? Lãnh Diện Bà Bà Mã Vô Ương đã hoá điên?

Nhất Trần gạt đầu:

- Không sai!

- Vì sao chứ?

- Các người còn chưa biết chuyện Phương Bất Bình lão quái đã trả xong mối thù sáu mươi năm trước hay sao?

- Chuyện thế nào?

- Theo lão phu được biết thì Lâm Đoàn Nghĩa bị phái Hàn Sơn truy sát, vây kín trong Thiên Môn Trận. Lâm Đoàn Nghĩa tuy giết được Mã Minh Sơn nhưng bị Cửu U Quỷ Mẫu Mã

Vô Song dùng Ngọc Như Ý đánh bay mất Gia Mộc Kiếm, sau được Phương Bất Bình đến giải cứu.

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Chuyện đó thì liên quan gì đến Mã Vô Ưng?

Ngũ Nhạc Thần Hành trừng mắt nói:

- Sao lại không? Nếu không có Mã Vô Ưng thì ai có thể biết được Mã Vô Song đã hại Phương lão quái bằng cách nào?

- Mã Vô Ưng vạch tội chị ruột của mình hay sao?

- Không sai! Mã Vô Ưng nói rằng Mã Vô Song dùng Tuyệt Âm Thủ ám toán Phương Mạnh Quân, buộc Phương Bất Bình phải dùng hạ sách để cứu nhi nữ mình, ngoài ra còn kể ra chuyện chính Mã Vô Song đã thông dâm với bào đệ của mình, bị phụ mẫu trách mắng nên giết luôn cả hai người bịt miệng!

Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại thốt lên:

- Quả là súc sinh! Để cho hạnh quái vật đó sống mấy chục năm nay làm hại võ lâm, quả là một nỗi sỉ nhục lớn. Thì ra Phương Bất Bình không phải là quái vật mà còn là một bậc đại anh hùng nữa!

Ngũ Nhạc Thần Hành tán thành:

- Không sai! Phương lão quái đã biết cách giải Tuyệt Âm Thủ, truyền bá ra khắp giang hồ để không ai bị độc công đó làm hại nữa.

- Cách giải thế nào?

- Chỉ cần điểm đồng thời hai huyệt Nhu Quan và Trung Cực.

Hai lão nhân kia cùng 'à' một tiếng.

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Sau đó thế nào?

Ngũ Nhạc Thần Hành đáp:

- Mã Vô Song và Mã Minh Tích tự tận đương trường, còn Mã Vô Ưng cũng định kết liễu đời mình nhưng được Phương Bất Bình kịp ngăn lại, bà ta đã hóa điên được đệ tử và Phương Bất Bình đưa về Phục Long Đàm.

Điền Thiên Lại trầm ngâm nói:

- Xem ra kết cục của Mã gia thật bi thảm!

Thôi Ngọa Long lo lắng nói:

- Phương Bất Bình và Lãnh Diện Bà Bà đều không có ở đây, Lâm Đoàn Nghĩa cũng không thấy bóng dáng đâu cả, chỉ e không ai địch nổi Long Tụ Thập Tam Tôn đâu!

Điền Thiên Lại nghiêng răng nói:

- Nếu Khâu Ngọc Anh bị hại, lão phu dù chết cũng liều cái mạng già này giết tiên công đồng đồ đó!

Thôi Ngọa Long cười nhạt nói:

- Chỉ có mình ngươi hào hiệp trung nghĩa như vậy thôi sao? Chỉ e cả ba mạng già chúng ta có liều chết cũng chẳng giết được chúng!

Ngũ Nhạc Thần Hành gật đầu tán thành:

- Liều mạng thì đương nhiên phải liều, nhưng chỉ e không đạt được mục đích.

Ba người vừa nói chuyện, nhưng vẫn chăm chú nhìn lên võ đài.

Cuộc đấu đã qua gần trăm chiêu, nhưng hai cao thủ vẫn chưa ai tỏ ra bại thế.

Cả hai xuất ra không biết bao nhiêu kỳ chiêu dị thức, võ đài rộng tới hai mươi trượng, các cao thủ ngồi trên đó đều thuộc hàng thượng tuyển nhưng cũng bị kinh phong làm cho nghiêng ngã, không sao ngồi được yên vị.

Gần bốn trăm người có mặt ở đấu trường đều chăm chú nhìn lên võ đài, cố để không bỏ sót chi tiết nào trong cuộc đấu không tiền khoáng hậu này.

Mấy chục năm nay chưa ai được chứng kiến một cuộc đấu nào ác liệt như thế, ngay cả cuộc tử võ ba mươi năm trước mà Mạnh Anh Kiệt được giữ Võ Lâm Lệnh cuộc còn kém xa.

Chợt Đồng Công Nhượng nhảy lùi lại ba trượng, một tay hoành ngang trước ngực, một tay để chéch bên sườn trái, vận công lên song chưởng từ từ đẩy ra. Khâu Ngọc Anh biết rằng đối phương đang thi triển tuyệt công không dám nhảy vào, cũng lùi lại vận công đề phòng.

Từ lòng bàn tay của Đồng Công Nhượng bốc lên luồng khói xanh.

Chợt Viên Chân Đại sư rời bàn đứng bật dậy kêu lên:

- Suu Hồn Độc Chưởng!

Quần hùng nghe nói thế thấy đều chấn động.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>